

Ja, det ene er jo altså den retssikkerhed, som parterne har, ved at andre kan følge lidt med i, hvad det er, der foregår ved domstolene, og at domstolene ikke bliver som en stat i staten, men at der er nogle, der kan få lov at følge med i, hvad det er, der foregår.

Det andet hensyn, som også er værd at tage, er, at det ikke kammer så meget over, at parterne faktisk bliver forulempet af, at der er nogle, der holder øje med, hvad der foregår, og det er jo så det, der også bliver kaldt beskyttelse af parterne, og at parterne ikke bliver hængt ud, f.eks. i medierne.

Den offentlighed i retsplejen skal selvfølgelig også gælde for medierne; det er der ingen tvivl om. Mange mennesker har jo ikke muligheden for at komme og se, hvad det er, der foregår i retten, men har derimod muligheden for så at følge lidt med i, hvad der bliver refereret i medierne.

Men jeg synes nok, at den formulering, som ministeren har benyttet sig af, hvor der står:

»... Massemediernes omtale af retssager har derfor en afgørende betydning for gennemførelsen af offentlighedsprincippet i praksis...«, er en overdrivelse, for en opfyldelse af grundlovens bestemmelser forudsætter jo ikke, at journalisterne skriver om det her.

Altså: Meningen med grundlovens bestemmelse er, at borgerne kan komme ind og overvære retsmøderne. Og borgere er også journalister. Og journalister kan godt få lov til at videreforme budskabet til borgere, der ikke har mulighed for at være til stede. Men alene det, at møderne er åbne, må i sig selv være nok til, at vi opfylder grundlovens bestemmelser.

Til gengæld synes jeg nok, at man er noget restriktiv, når man ikke engang vil tillade, at en journalist bruger en referatbåndoptager. Altså, hvad er det egentlig, vi taler om her? Ja, vi taler om, at de journalister, der er i stand til at skrive så hurtigt, at de kan skrive det hele ned stort set ordret, kan gøre det. Men de, der ikke er i stand til at skrive så hurtigt, må ikke have lov til at benytte en båndoptager, så de, når de kommer hjem til redaktionen, lige kan sidde og høre: Hvad var det egentlig, der blev sagt? Hvordan var det, det blev vendt, den ene eller den anden vej?

Det er jo ikke sådan, at disse båndoptagelser skal bruges til radioudsendelser eller tv-udsendelser. Der er jeg enig i, at dér bevarer vi, som ministeren også lægger sig fast på, den praksis, der er i dag i forhold til tv- og radioudsendel-

ser. Det synes jeg er helt fint. Her er jeg helt enig med ministeren. Men at man ikke kan få lov til at bruge et stykke moderne værktøj eller redskab i sit arbejde som journalist, står jeg helt uforstående over for, og det er i hvert fald en debat værd.

Så er der hele den store del af forslaget, der jo netop handler om det med de lukkede døre, referater med navneforbud, hvor man med forslaget går ind og prøver at give journalisterne nogle muligheder.

Jeg vil nok sige, at det vigtigste må være, at domstolene selv skaber en præcedens her, selv ligesom griber i egen barm og sørger for, at der, så vidt det er muligt, altid er åbne retsmøder og dermed offentlighed i retsplejen, og at man kun undtagelsesvis lukker retsmøderne.

Jeg har også den opfattelse, at det ville være hensigtsmæssigt, at man pålægger domstolene, at man siger: Hvis man ønsker at lukke dørene, så skal man ikke bare kunne gøre det, så skal der være en begrundelse for, at man gør det. Det vil også i sig selv bevirke, at man formentlig i en række tilfælde vil undlade at lukke dørene, men derimod holde retsmødet for åbne døre.

Så altså journalisterens adgang til at kære rettens afgørelse om dørlukning eller navneforbud har vi for så vidt ikke noget imod i Fremskridtspartiet.

Men med hensyn til journalisterens ret til at udtale sig i den forbindelse, kan man igen stille spørgsmålet: Er det overhovedet nødvendigt? Er det overhovedet rimeligt, at journalisterne på den måde går ind og bliver en regulær part af en domsforhandling, der skal til at foregå om det spørgsmål?

Jeg tror heller ikke, at ministeren er helt tilfreds med de her formuleringer. Ministeren bruger i hvert fald selv formuleringen: »Forslaget om kæreadgang m.v. for medierne er fremsat af et enigt udvalg. Justitsministeriet har bl.a. i lyset heraf fundet det rigtigt at medtage forslaget...«.

Se, det ville jo ikke have været nødvendigt for ministeren at skrive, hvis ministeren i øvrigt var hundrede procent enig i det, der kommer fra udvalget. Så ville ministeren jo bare have taget det med og rost det til skyerne. Så ministeren mener jo også selv, at det her er værd at diskutere, og det tror jeg at vi skal gøre et nummer ud af under udvalgsarbejdet og få det helt på plads: Hvad er det for en kæreadgang, vi